

že, když nežádáno za úpravu hned za první přípustný rok, právo na zvýšení již pominulo a není proto ani práva na složení jistoty, jež předpokládá právo na zvýšení úplaty, nýbrž prý pro všechna ta léta platí jen úplata stanovená ve smlouvě obmýtné. Tak ale zákon vykládati nelze, nýbrž § 1 ve spojení s § 8 mají jen ten smysl, že majitel lesa může úpravu žádati již za rok první 1920/21 a že pak ovšem tato úprava platí i pro léta následující, nebylo-li žádáno za jinou úpravu (následkem změny v průměru cen v § 1 vytčeném), že však, nebylo-li žádáno za úpravu již v prvním roce 1920/21, lze za ni ovšem žádati v roce druhém 1921/22 nebo třetím 1922/23 atd. a že úprava v tom kterém pozdějším roce takto provedená platí i pro léta následující, opět ovšem s výhradou nové úpravy následkem změn v průměru cen, že tedy zvýšení za léta, která uplynula před první žádostí za úpravu, je nenávratně pro majitele lesa ztraceno, že však tím naprosto není a nemůže býti ztraceno právo na zvýšení na rok, pro nějž žádost za úpravu podána, a na léta následující. Neboť, nechť-li majitel lesa projíti nečinně léta minulé, nemůže si z toho odpůrce vyvozovati právo na vyloučení zvýšku pro léta budoucí, která teprv přicházejí na řadu. To by bylo nespravedlivé, neboť není to posavadní nečinností majitele lesa ospravedlněno a je tedy úmysl zákonodárce takové příkrosti daleko vzdálen; tím spíše, když v § 4, kterého stěžovatel si nepovšiml, se výslovně praví, že nárok, nepřihlášený ve lhůtě tam stanovené, »pro tento rok« zaniká, ne však pro léta další. Nárok na zvýšení navrhovatelé mají, když nic jiného namítáno nebylo, a bylo v tomto bodu tak uznati, jak se slušelo.

Když zákon v § 6 praví, že odpůrkyně je povinna složit jistotu na soudě, nemůže to býti jistota zřízená dáním rukojmí, nýbrž mohou to býti buď peníze nebo vkladní knížky najmě kursovní cenné papíry, jež lze každou chvíli na peněžním trhu zpeněžit, neboť záruční list, který vystaví rukojmí, není takovou cenností (cenným papírem), nýbrž jest jen listinou dosvědčující převzetí záruky a tudíž závazkem záručním. Ale zákon, stanově složení jistoty na soudě, chce, by to byla jistota, z níž se věřitel snadno může zaplacen učiniti, nemíní tedy jistotu, kterou by teprv musil na rukojmím vymáhati. Svým doslovem § 6 vyloučil každou v § 1373 obč. zák. zmíněnou jistotu, která složení na soudě nepřipouští. Míní se zde složení na soudě v užším smyslu, t. j. převzetí v soudní schování, nikoli v schování k rukám osoby soudem zřízené (§ 1425 obč. zák.).

Čís. 6477.

Včasnost rekursu do usnesení rekursního soudu, jímž byl vyřízen rekurs do usnesení úpadekového soudu, dlužno posuzovati podle toho, kdy rekurs došel k úpadekovému soudu, nikoliv podle podání u okresního soudu sídla úpadekového komisaře.

Čtrnáctidenní lhůtu ve smyslu §u 9 (2) nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. k rekursu proti usnesení úpadekového soudu, jímž byl schválen výpočet příspěvků, kterými mají přispěti členové společenstva k úhradě schodku, jest počítati ode dne vývěsu vyhlášky na desce

soudu, u něhož má úpadkový komisař své sídlo, nikoliv ode dne vývěsu vyhlášky na desce úpadkového soudu.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 956/26.)

Usnesením ze dne 21. dubna 1926 nevyhověl ú p a d k o v ý s o u d (krajský soud v Liberci) připomínkám podílníků proti výpočtu příspěvků sestavenému správcem úpadkové podstaty společenstva s r. o. R e - k u r s n í s o u d odmítl stížnosti tří podílníků. D ů v o d y: Dle Šu 9 min. nař. ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. lze schválenému výpočtu příspěvků odporovati rekurem do 14 dnů ode dne uveřejnění schvalovacího usnesení na desce soudní, rozumí se soudu, jenž usnesení schvalovací vydal. Usnesení bylo na soudní desce krajského soudu v Liberci uveřejněno dne 7. června 1926 a tímto dnem počala lhůta rekursní běžeti, takže skončila dne 21. června 1926. S hlediska tohoto jsou však stížnosti Stanislava H-a dána na poštu dne 23. června 1926 a došla k soudu 23. června 1926, Jaroslava P-a, dána na poštu 23. června 1926 a došla k soudu dne 24. června 1926, a Františka P-a daná na poštu 2. července 1926 a došla k soudu 3. července 1926, patrně opozděny a slušelo je proto dle § 172 k. ř., § 526 c. ř. s. odmítnouti jako opozděné, ač již tak měl učiniti prvý soud dle § 523 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs Františka P-a, rekursům Stanislava H-a a Jaroslava P-a vyhověl, zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu rozhodl o rekursech do usnesení prvního soudu ve věci samé.

D ů v o d y:

Rekurs Františka P-a do usnesení vrchního zemského soudu byl podán dne 25. září 1926 u okresního soudu v Tanvaldě. V první stolici vydal však usnesení, proti němuž směřoval opravný prostředek, odmítnutý vrchním zemským soudem, krajský soud v Liberci jako soud úpadkový. Měl býti tedy také nynější rekurs podán u tohoto soudu jako soudu první stolice (§ 172 konk. ř., 520 a 528 první odstavec posl. věta c. ř. s.). Tato závada byla by odstraněna jen tehdy, kdyby byl rekurs ještě v zákonné čtrnáctidenní lhůtě došel na úpadkový soud. Z úpadkových spisů vychází však, že se tak stalo teprve dne 12. října 1926, tudíž dávno po uplynutí rekursní lhůty, neboť usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 8. září 1926 bylo doručeno rekurentu již dne 18. září 1926, takže lhůta uplynula dnem 2. října 1926. Bylo proto rekurs Františka P-a jako opozděný odmítnouti.

Rekursům Stanislava H-a a Jaroslava P-a nelze odepřít oprávnění. Jde jen o otázku, zda jest čtrnáctidenní lhůta ve smyslu Šu 9 (2) nařízení ministerstva spravedlnosti v dohodě se súčasnými ministry ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. z. k podání rekursu proti usnesení úpadkového soudu, jímž byl schválen výpočet příspěvků, kterými mají přispěti členové společenstva k úhradě schodku, — počítati od vývěsu usnesení na

soudní desce úpadkového soudu či soudu, u kterého má úpadkový komisař své úřední sídlo. A tu z celé úpravy řízení oním nařízením nemůže býti pochybnosti, že jest rozhodným vývěs na desce sídla úpadkového komisaře. Nařízení ono soustřeďuje veškeru činnost co do stanovení příspěvků v první řadě v rukou úpadkového komisaře, který, nebyly-li proti výpočtu, předloženému správcem úpadkové podstaty, podány připomínky, aneb byly-li vzaty zpět, sám výpočet schvaluje (§ 7 nař.). Proto také nařízení ukládá úpadkovému komisaři, by on prozkoumal výpočet, po případě jej opravil a oznámil vyhláškou, že členové společenstva, pojatí do výpočtu příspěvků, mohou nahlédnouti do tohoto výpočtu buď u něho neb u správce úpadkové podstaty a podati proti němu své připomínky. On také stanoví rok k jednání o připomínkách (§ 6 (1) nař.). Vyhlášku tuto jest uveřejniti způsobem, ustanoveným pro oznámení společenstva a podle uvážení úpadkového komisaře i jiným vhodným způsobem a po tomto uveřejnění také vývěsem na soudní desce (§ 6 (2) nař.). Z toho patrno, že jest vyhrazeno úpadkovému komisaři, by pečoval o uveřejnění vyhlášky ve smyslu nařízení a samostatně určil po případě i jiný způsob uveřejnění. Postupuje tedy úpadkový komisař jako samosoudce zcela samostatně. Bylo by protismyslným, aby vyhláška, oznamující řízení před úpadkovým komisařem, měla býti účinnou teprve vývěsem na soudní desce vzdáleného úpadkového soudu, který v tomto období do řízení vůbec nezasahuje. Nutno proto míti za to, že právní účinky vyrozumění nastávají vývěsem na soudní desce úředního sídla úpadkového komisaře. Totéž platí o vyhlášce schvalovacího usnesení úpadkového soudu, které bylo vydáno o připomínkách (§ 7 (2) nař.), neboť § 8 (2) stanoví zcela přesně, že toto usnesení jest vyhlásiti způsobem, vytčeným v §u 6 (2) nař. Právě-li tedy § 9 (2) nař., že rekurs proti schvalovacímu usnesení jest podati do čtrnácti dnů od té doby, co bylo usnesení vyvěseno na soudní desce, míní tím zase jen soudní desku úředního sídla úpadkového komisaře. Dle úpadkových spisů bylo usnesení krajského soudu v Liberci ze dne 29. dubna 1926 vyvěseno na soudní desce okresního soudu v Tanvaldě jakožto soudu úředního sídla úpadkového komisaře dne 15. června 1926. Rekurs Stanislava H-a byl dán na poštu dne 22. června 1926, rekurs Jaroslava P-a dne 23. června 1926. Došly tedy oba rekursy včas a nebylo důvodu, by byly jako opožděné odmítnuty.

Čís. 6478.

Pozemková reforma.

Pokud nová výpověď' ze zabraného majetku neznamena zrušení výpovědi dřívější.

Proti exekuci vyklizením ze zabraných nemovitostí nemůže vlastník namítati, že nemovitosti jsou v pachtovním držení třetích osob.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 980/26.)